

Pyreneje 2012

Místo děje: *Paříž, Lurdy, Pyreneje a
Carcassonne*

Časové období:

10. 8. 2012 – 22. 8. 2012

zapsal: *Strašlivý Uragán*

Osoby a obsazení: *Kamča, Katka
(Marbulínek), Petulka a autor*

Úvod

Letos jsme se vydali na jih do Pyrenejí, počasí bylo celou dobu nadmíru krásné, stejně jako hory.

Pátek 10. srpna

Dnes v jedenáct večer odjíždíme z Florence autobusem do Paříže, odkud budeme pokračovat vlakem. Kupodivu se mi podařilo sbalit vše dovnitř do batohu a na Florenci jsem už před půl jedenáctou. Kamča tu už je, Katka přijde zanedlouho, jen na Petřulku čekáme téměř do odjezdu. Před cestou si jdu na záchod vyčistit zuby, což vede ke kolizi s paní toaletářkou, protože čištění zubů je zde zakázáno. Mě se ale nechce jiné místo hledat, a tak její volání vydržím. Zapomenu si tam pastu, pro kterou se už bojím vrátit, tak mi pro ni dojde Kamča.

Následuje noční jízda autobusem. Hned za hranicemi nás pochopitelně čeká „namátková“ a „náhodná“ kontrola německé policie.

Sobota 11. srpna

Ještě do jedné hodiny odpoledne trávíme čas v autobuse podřimováním, jídlem a společenskou konverzací. Jen občas autobus zastaví na benzínce, což vítám jako možnost protáhnout si nohy. Kamča si natolik užívá jízdy autobusem, že ani nevychází ven.

V jednu vystupujeme na Gare de Est v Paříži. Jen se trochu orientujeme a jdeme na metro číslo pět, které nás doveze na nádraží Austerlitz. Odtud večer pojedeme vlakem dále na jih, a tak si zde chceme v úschovně odložit věci. Projdeme nádražím, než úschovnu najdeme. Ke skříňkám musíme projít rentgenovou kontrolou, byť velmi laxní. Najdeme si dvě velké skříňky, do kterých se nám naše batohy po dvou vejdou. Za jednu skříňku zaplatíme 9,50€ za den.

Uloživše batohy, vyrazíme na procházku po Paříži. Dnes je zde velmi horko, a tak bychom si nejráději lehli někam do trávy. Projdeme se blížkou botanickou zahradou, kde to moc pěkně kvete. Mají tu i skleník a malou ZOO, ale tam se platí vstupné a jejich návštěva za to podle nás nestojí. Zvlášť zvlášť do skleníku by v tomto počasí lezl leda blázen. I tak přes plot ZOO uvidíme klokany a pandu červenou. Posedíme zde chvíli na lavičce a dáme si lehký oběd ze zásob.

Poté pokračujeme k Seině, podle níž se po nábřeží vydáme do centra směrem k Eiffelově věži. Kousek před Notre-Dame projdeme mezi několika stánky se sýry a klobásami. U jednoho z nich se Katka nechá zlákat k ochutnávce klobás, které jsou opravdu velmi dobré, a tak si jich s Katkou pár nakoupíme. Dohromady si za 20€ koupíme jednu velkou, k níž si můžeme v ceně vybrat ještě čtyři další, a tak to ani nebylo moc drahé. Výběr je přitom dost obtížný, neboť jsou všechny dobré.

Ke vstupu do Notre-Dame se sluncem rozpaleným náměstím táhne dlouhá fronta. Petřulka by se ale ráda koukla dovnitř, a tak tam s Kamčou s ní tu frontu vystojíme. Marbulínek na nás zatím počká venku ve stínu. Fronta se pohybuje celkem svižně, a tak jsme zanedlouho uvnitř. Zaujala nás zpočátku umístění na

sklem tak, že na zpovídajícího se věřícího každý vidí. Venku se zatím Marbulínek seznámila s pánem a paní, kteří jí dali rýži na krmení holubů, a tak kolem ní teď ti holubi poletují a sedají si na ni. Peťulka si to taky zkusí.

Po návštěvě Notre-Dame pokračujeme směrem k Eiffelovce. Zastavíme se na báječnou zmrzlinu, kterou v kornoutu vymodelovali do tvaru květu. A navštívíme také knihkupectví, neboť jsem chtěl sehnat ještě jednu mapu. V tomto směru však úspěšní nejsme. Postupně dojdeme k Invalidovně, odkud už to není k Eiffelovce daleko, i když dohromady to byla pěkná štreka. U Eiffelovky jsme něco po páté vždy, a protože je hezky, jsou tu neskutečné davy lidí. My ani nejedeme nahoru, Kamča se sem jen chtěla podívat, což je pochopitelné, když je poprvé v Paříži. Na záchodky je pěkná fronta, a tak se bez nich obejdeme. Lehne si zde však na chvíli na trávu.

Asi v šest se vydáme zpět na nádraží, to už ale jedeme metrem. Ke stanici je to kus cesty, během níž míváme řadu černochů, ověšených malými modely Eiffelovky na prodej. I skořápkáře cestou zahlédneme. V metru zjistíme, že linka C, kterou jsme si vybrali, končí na Invalidovně, odkud se k Austerlitz pokračuje náhradními autobusy, a tak přece jen musíme přestupovat. Na autobusu je cedulka s nápisem Castor, a my se dohadujeme, zda jde o jméno řidiče a jestli se další řidič nejmenuje náhodou Pollux. Teď teprve vidím, jaký lán světa jsme od nádraží prošli.

Autobus nás vysadí přímo u úschovny zavazadel, ale my si nejprve jdeme k pokladně koupit místenku na vlak z Carcassonne do Paříže. Rovněž sem potom pojedeme nočním vlakem. Místenka kupodivu stojí 72€ za všechny, tedy 18€ za osobu. Lehátko by nás přišlo na 100€, ale to zavrhneme. Přitom místenka z Paříže do Lurd mne v Praze přišla na 156Kč, tedy asi 6€ za všechny čtyři. Tak jsem udělal chybu, že jsem i tuto nekoupil v Praze.

Když si vyzvedáváme batohy, převlékají se poblíž našich skříněk dva kluci, kteří se dají do řeči s Katkou a Peťulkou. Jeden z nich se jmenuje Jeremy, ale na holky ani jeden z nich moc nezapůsobí, ty jdou raději daleko od nich. Park, kde jsme se chtěli posadit a najíst, je již zavřený, zamíříme proto k řece, kde si sedneme na betonové bloky na nábřeží. Udělal se pěkný večer. S Katkou načneme salám čorizo, který jsme si koupili nedaleko Notre-Dame, je opravdu moc dobrý.

Až po půl desáté nám jede vlak do Lurd, na nástupišti již na něj čeká dlouhá řada lidí. Než nastoupíme, musíme projít kontrolou lístků. Alespoň tedy předpokládám, že je měli kontrolovat, protože pak už jsme průvodčího nepotkali. V našem případě však při kontrole stačilo zamávat místenkami. Náš vagon je až na druhé straně vlaku. Má číslo devatenáct, ale přehodili ho s osmnáctkou, což si musíme vysvětlit s lidmi, kteří nám zasedli místo v domnění, že jsou v osmnáctce. Vlak je v podstatě plný, ale je i celkem pohodlný. Sedačky se dají značně sklopit a mají i opěrky pro nohy. Po rozjetí vlaku si jdeme vyčistit zuby a pak už se uložíme ke spánku, nařídívše si několik budíků na šestou hodinu, abychom

zastávku v Lurdech nezaspali.

Neděle 12. srpna

V 6:29 vystupujeme v Lurdech do stále ještě temného rána. Rozložíme se na lavičky na nástupišti, projdeme se na záchod vyčistit si zuby a pak se zde i nasnídáme. Mezitím se rozední, obloha je zatažená a časem se spustí mírný déšť. Nádraží se pomalu probouzí, když otevřou stánek, dáme si čaj a kafe. Obhlédneme si také mapku a před osmou hodinou v místních informacích zjistím, že do Gavarnie dnes jede jen jeden autobus, a to v 8:51, což je za necelou hodinu. Z procházky po Lurdech tedy asi sejde. Zvlášť Peťulka je z toho značně zklamaná, protože se chtěla omočit v místní svaté vodě.

Já jsem zde měl prozměnu v plánu zde sehnat benzín do vaříče a ještě jednu mapu. Vyrazíme proto s Peťulkou do centra k informacím zjistit, jestli bychom tam alespoň nekoupili mapu. Peťulka se tak přece jen trochu porozhlédne kolem. Přitom stále jemně prší. Centrum není daleko, ale informace otevírají až v devět hodin. Peťulka tedy navrhne, abychom se prošli k hlavnímu chrámu, kde došlo k zjevení. Protože není moc daleko, tak souhlasím. V dešti to tu vypadá poněkud melancholicky. Chrám vypadá velmi důležitě, ale stihneme do něj jen rychle nakouknout.

Zpět na nádraží se vrátíme tak akorát včas, abychom stihli nastoupit do autobusu. Potkáme v něm další skupinku Čechů, kteří také míří do Gavarnie. Zanedlouho začne autobus pomalu stoupat k horám, asi po hodině zastavujeme v Luz-Saint-Sauveur, kde stojíme asi dvacet minut. Odtud teprve začíná opravdové, asi dvacetikilometrové stoupání vzhůru do Gavarnie. Tam už žádná benzínka asi nebude. Snad tam přece nějaký benzín seženu.

Gavarnie je nevelké sídlo, dosti turistické, je tu i skiareál. Nachází se ve výšce asi 1330 metrů. V informacích mi s benzínem moc neporadí, dozvím se jenom, že nejbližší benzínka je v Luz-Saint-Sauveur, a o té jsem již věděl. Na návsi, kde jsme zastavili, je však obchod s turistickým vybavením, a tam našťestí palivo do vaříče mají. Nejen to, seženu zde i mapu a pohledy. Tak to dopadlo úspěšně, i když draž, než kdybych benzín kupoval u benzínky.

Nakoupivše, nahlédneme do mapy a vydáme se na cestu. Když jsme přijeli, bylo ještě oblačno, ale obloha se pomalu protrhává, až je nakonec docela pěkně. Katka vyčte z předpovědi vystavené na informacích, že se má počasí zlepšovat a že mraky jsou ve výšce mezi 2000 a 2300 metry. Cesta začíná stoupat jen mírně, se zlepšujícím se počasím se nám otvírají pohledy na krásné hory okolo, byť vrcholky srázů Cirque de Gavarnie se stále koupou v mlze. Jde o ledovcové údolí zakončené strmými skalnatými srázy hlavního hřebene, takovým se zde říká „cirque“. Nejprve míříme po svahu hlavního údolí, přičemž stále mírně stoupáme úbočím, až k bočnímu údolí. Ještě než do něj začneme stoupat, zastavíme se na

oběd. Vždyť už z Gavarnie jsme vycházeli v poledne a měli jsme již pořádný hlad.

Po jídle je stoupaní prudší, a to asi sto metrů nahoru, odkud je to zase trochu mírnější, i když teprve v 1800 metrech vejdemo do bočního údolí, kde se stoupaní zmírní. Nedaleko před rozcestím začneme přemýšlet, co dál. Nejprve jsem měl v plánu utábořit se zde v údolí a dále stoupat až zítra, ale protože jsou teprve tři hodiny, rozhodneme se ještě vyrazit do prudkého výstupu směrem k Refuge des Sarradets ou de la Brèche de Roland. Teď je už hezky, ačkoli nad námi jsou místy ještě mraky. Proti nám schází celkem dost lidí, není divu, protože jak uvidíme za několik dní, chata Refuge des Sarradets a zejména Rolandova brána nad ní je zde velmi oblíbené místo. Jeden Francouz Kamču upozorňuje, že nahoře jsou nějaká železa nad vodopádem, ale kdo ví, co říkal. Kamča francouzsky neumí a na žádná železa, která by stála za zmínku, jsme nenarazili.

Ve výšce 2087 metrů jsme se zastavili na místě, kde je poněkud nejasné, kudy máme jít dál. Kousek dál teče potok, a protože je tu celkově pěkně, rozhodneme se tu dnes utábořit, byť je sotva po páté. Se stavěním stanů však počkáme až do sedmé hodiny. To proto, že jsme si dole na ceduli přečetli, že je možné zde nouzově tábořit mezi sedmou hodinou večerní a devátou hodinou ranní, byť bychom to stejně asi těžko uhádali, že to zde bylo nouzové tábořiště. Zatím se jdu umýt do potoka a poté vaříme. Vařím rýži s uzeným masem, protože kdybych s tím čekal na jindy, mohlo by se maso zkazit. Před vařením jsem však musel vyměnit těsnění na pumpě k vařiči, neboť trochu tekla. Pochopitelně nesmí chybět čaj. Mezitím pozorujeme další dva turisty, kteří stoupají nahoru a váhají zde, kudy dál. Nakonec se vydají vzhůru po cestě, již jsme si i my vybrali. Cesty jsou tu totiž značené jen velmi sporadicky pomocí mužiků.

Po jídle postavíme stany a večer hrajeme šestá bere. Asi v půl desáté jsme všichni velmi ospalí a jdeme spát.

Pondělí 13. srpna

Ráno jsme vstali po osmé, v noci bylo teplo, mně skoro až horko. Hned jsme vybalili věci ze stanu a stany sbalili. Potom si teprve uvaříme čaj a Marbulínek nám k snídani uvaří jáhlovou kaši. Při jídle se dohadujeme o tom, jestli je už dost sladká, nebo ne. Marbulínek s Peťulkou by ji už nesladili, mně připadá (pochopitelně) málo sladká a Kamče taky. Nakonec zvítězí cukrování.

Poránu kolem nás projdou další turisté a ti se vydají po vrstevnicové cestě směrem k sedlu. My však, sbalivše se, vydáme se serpentýnami přímo vzhůru. Vystoupáme tak asi do dvou tisíc čtyř set metrů, nejprve cestou mezi travou, později již jdeme po kamení. Nahoře přejdeme pod vodopádem potok, nedaleko něž jsme dnes níže spali, a dojdeme k rozcestí. Nahoru odtud pokračuje cesta k Refuge des Sarradets ou de la Brèche de Roland, po vrstevnici se zde odpojuje

cesta k sedlu na konci údolí, kam i my nyní zamíříme. Je tu spousta lidí, z nichž většina sem přichází právě od zmíněného sedla, neboť poblíž něj je i parkoviště, k němuž se dá dojet autem. Pokračují pak nahoru k chatě, i opačným směrem od chaty zde také prochází množství lidí. Chvilí zde na rozcestí také čekáme na Peťulku, která si však nevšimla cesty přes potok a míří stále nahoru. Křičíme na ni, ale přes hluk vodopádu nás neslyší, a tak jí vyběhne Marbulínek naproti.

Po chvíli oddechu se vydáme dál. Až do sedla vede cesta víceméně po vrstevnici, později i mírně klesá. Nad námi i všude kolem jsou krásné hory. Sluníčko svítí, ačkoli díky tomu, jak jsme vysoko, není přílišné vedro. V sedle to profukuje, ale jen kousek pod ním je závětrí, v němž poobědváme. Jsme teď na hranici se Španělskem a výhled k jihu je zde opravdu nádherný. Po obědě nás čeká úmorná a náročná cesta. Zpočátku traverzujeme po skalkách i sutí, poté nás čeká výstup do sedla La Forqueta del Gabieto v 2517 metrech. Závěr je přitom opravdu strmý. Před časem jsme v dálce za sebou zahlédli dlouhou výpravu, která nás zde v sedle došla. Peťulka s Kamčou sem došli jen tak tak před nimi. Vůbec zde chodí docela dost turistů.

Sedlo je velmi skalnaté a je odtud krásný výhled. Pokračujeme odtud víceméně po vrstevnici, nicméně přelézáme po skalkách, a tak to jde dost pomalu. V zatáčce na dně údolí se na chvíli zastavíme, než pokračujeme traverzem dál. Jdeme po skalní římsce nahoru a dolů, celkově však jen mírně stoupáme. Po nějaké době dojdeme k místu, kde spadá přes římsu nad námi dolů voda jako sprcha a odtéká dolů v úzkém potůčku. Rozhodneme se zde zastavit a nabrat vodu. Do mého camelbacku to moc dobře nejde, a tak nakonec sejdu ke Kamče a použiji k tomu její láhev. Když už si nasazuji batoh na záda, nemůžu najít foťák. Koukám kolem a nikde ho nevidím. Najednou si ani nemohu vzpomenout, kdy jsem ho měl naposledy, pamatuji si jen, že jsem s ním na minulé zastávce fotil. V domnění, že jsem jej tam určitě potom nechal, nechám věci zde a běžím zpátky.

Na místě předchozí zastávky, tedy v ohybu cesty v údolí však nic nemohu najít. Padá na mne zoufalství a nevím, co dál. Pomalu sem dojde francouzský pár. Říkají, že je ještě předcházeli dva kluci, a tak se jmu stíhat je do předchozího skalnatého sedla. Dostihnu je kousek za ním již při sestupu. Ani oni však foťák nenašli. Navíc mi připadá, že ti šli proti nám ještě před tou zastávkou. Stejně jim nechám svou e-mailovou adresu a telefonní číslo, aby se mi mohli ozvat v případě, že by narazili na někoho, kdo foťák našel. Potom už se vydám zpět za holkami. Francouz z toho páru mne zvlášť polituje, protože sám fotí ještě na film, a tak ví, jaké to je přijít o fotky. Pořád mi ale vrtá hlavou, že to tam přece neměl kdo vzít. U potoka, kde jsme nabírali vodu, to tedy ještě pořádně prohlédnu a opravdu, najdu foťák pěkně i v obalu položený na místě, kde jsem poprvé zkoušel nabírat vodu. Potom, když jsem přecházel ke Kamče níž, zapomněl jsem ho zde.

Zanadávám si tedy na sebe a vyšlapu k holkám, které zatím popošly kus dál a

nahoru a Kamča mi tam poponesla i batoh. Marbulínek s Pet'ulkou se hned zvednou a jdou dál. Já si jen trochu vydechnu a jdu hned za Kamčou také. Hlavně, že jsem ten foťák našel, protože nevím, co bych si bez něj počal. Ještě stále odtud pokračujeme do kopce, byť ještě mírně traverzem. Na jednom místě jsme přelézali menší skalní práh, kde jsem pomáhal holkám s batohy, a Katce se při tom viditelně rozklepalo koleno. Kupodivu jenom jedno. Zanedlouho potom již opustíme traverz a začneme stoupat přímo na hřeben do sedla v 2729 metrech. Nahoru se vydrápeme kolem sedmé hodiny. Chvilí tu posedíme a koukáme, jak se dole chystá kdosi tábořit. Také pozorujeme kamzíky, kterak běhají po kamení kolem hory vedle, ta se jmenuje Punta de la Escuzana a je vysoká 2847m.

Při sestupu dolů se vydáme trochu vlevo, kde tušíme vodu. Zpočátku sestupujeme sutí, později po skále, což je trochu náročné, protože musíme pozorně hledat cestu. Časem však dojdeme ke krásné plošince, poblíž které je slabý potůček s tůňkami, a tak se zde utáboříme. V jedné tůňce se dá za pomoci ešusu docela dobře umýt. K večeri dnes Pet'ulka vaří kuskus. U jídla nás pozoruje stádečko kamzíků. Jeden u kamene opodál vyhrabává jakési kořínky. Nedá mu to až tak, že se nechá zblízka vyfotit. Holky na něj pořád koukají, až to jídlo zanedbávají. Dnes jsme skončili s jídlem dost pozdě, a tak nic nehrajeme a jdeme rovnou spát. Mě se však v noci moc nedaří usnout.

Úterý 14. srpna

V noci jsem nemohl spát, a tak se mi ráno do vstávání moc nechce. K snídani nám Kamča připravila kaši s ananase. Máme jí opravdu hodně. Dnes jdeme nejprve dolů do údolí až k začátku Fajas de las Flores, skalní římsy nad kaňonem Ordesy, po níž půjdeme dál. Údolíčko, v němž jsme spali, je opravdu krásné, tak jej při sestupu patřičně obdivujeme. Stejně jako včera, i dnes je krásně slunečno. Když dojdeme na hranu kaňonu Ordesy v místě, které se jmenuje Circo de Carriata a uvidíme začátek Fajas de las Flores, zatají se nám dech. Jde o římsu v kolmé vysoké skále nad hlubokým kaňonem. Z dálky se nám ani nechce věřit, že to půjde bezpečně projít, a to zvláště s těžkými batohy. Marbulínek nás upozorňuje, že se jí včera třáslo koleno, a kdo ví, jak by to dopadlo tady.

Vidíme však, že ostatní turisté po římsě v pohodě procházejí. Rozhodneme se, že nejprve si zkusíme kousek projít bez batohů a pak se uvidí. Zkouška dopadne úspěšně. Římsa se sice z dálky zdá úzká, ale je to nejspíš jen tím, jak vysoká je stěna pod ní, protože zblízka tak úzká není a dá se po ní bezpečně projít. U velkého kamene s průchodem pod ním se rozhodneme, že se vrátíme pro batohy a půjdeme dál s nimi. I Marbulínek říká, že si už docela zvykla. Kvetou tu opravdu pěkné kytičky, modré bodláky, protěž i jiné, ačkoli je pravda, že podle názvu cesty jsem čekal více druhů.

Po římsě potom jdeme dosti dlouho a je to opravdu celkem v pohodě, ačkoli

pro někoho, kdo má příliš velký strach z výšek, by to nebylo, protože údolí je několik set metrů hluboké. Výhledy do něj a skály okolo jsou naprosto úchvatné. Cestou sebereme jednu kešku a skoro před koncem římsy si vyžádám přestávku na oběd. Mám už totiž velký hlad a míst vhodných k zastavení a navíc se stínem je tu pomálu. To už se blížíme k širokému údolí s vodopádem (Circo de Cotatuero), rozhodneme se, že místo dalšího zdlouhavého pochodu nad kaňonem půjdeme dále přes hory. Když sejdeme z terasy, procházíme krajinou jak vystřiženou z Vinnettoua. Hory okolo jsou totiž vápencové a nyní procházíme mezi pěknými skalkami, mezi kterými roste nízká travička. Místo indiánů nás však z výšky pozorují jen kamzíci. Je tu také spousta škrapů. Peťulka si při jednom sestupu po zadku ze skalky udělala pěknou skobu na kalhotách, ještěže mají v těch místech dvojistou vrstvu látky.

Cesta přes skalnatou pláň plnou škrapů je velmi pomalá a dlouhá. Za ní pomalu začínáme stoupat dalším údolím. Na jednom místě musím holkám přenést batohy přes skalku, ale jinak je to nenáročná cesta. Nahore přejdeme ploché údolí a vystoupíme do sedla nevysoko nad námi. Okolo nás je nyní velmi vyprahlá krajina. Nyní to vypadá jako někde v poušti, a tak místo indiánů čekám za každým kamenem beduína na černém koni. Z tohoto sedla jdeme ještě traverzem nad dalším plochým údolím s kamenitou plání na dně do dalšího nízkého sedla. Za ním je již údolí s chatou Góriz, nedaleko níž bychom chtěli dnes tábořit.

Rozhodneme se, že buď najdeme vodu, nebo dojdeme až k té chatě. V údolí jsme viděli již několik stanařů. Teď cestou dolů skutečně vidíme vodu, u ní již dva stany stojí. Jeden je hned u ní, další o kus dál. My se utáboříme za skalkou a pro vodu si jen dojdeme. Jdeme s Kamčou pro vodu. Jde o velkou tůň bez odtoku. Leze v ní hodně čolků a voda je čistá, proto ji nabere bez filtrování. Kamča si zde rovnou umyje i nohy a já se dojdu umýt k menší tůni opodál.

K večeři vaří Marbulínek polentu se sušenými rajčaty. Místo kamzíků dnes holky pozorují při večeři sviště mezi nedalekými kameny. Večer si opět zahrajeme šestá bere a jdeme spát.

Středa 15. srpna

Venku je dnes zataženo, i když neprší. V mracích jsou sice sem tam díry, ale nikoli v místech, kde by se jimi k nám mohlo dostat sluníčko. Rozhodli jsme se, že tu dnes necháme batohy a vydáme se nalehko na Monte Perdido. K snídani dělám ovesnou kaši, kterou jsem si už připravil a namočil včera večer, a tak je to celkem rychlé. Potom si sbalíme věci na celodenní výlet ke mně do batohu. Jen Kamča si bere svůj batůžek. Asi v deset vyrážíme na cestu.

Nejprve míříme k chatě de Góriz, k níž vede celkem pohodová cesta víceméně z kopce s jen jediným slézáním skalky. Na závěr musíme také přelézt kamenné řečiště potoka, nyní suchého. Chata je kamenná bouda, vedle níž stojí

buňky se záchody, které holky s potěšením využijí. Nabereme zde také vodu, byť je chlorovaná.

Odtud již začínáme výstup nahoru. Nyní jsme ve výšce asi 2200 metrů a stoupáme do výšky 3355 metrů, v níž se nachází vrchol Monte Perdida. Cesta je zpočátku jednoduchá, ale postupně je prudší a více mezi kameny. Cestou ještě celkem nízko potkáme velkou výpravu Čechů, asi nějaký zájezd. Jeden z nich má na sobě vestu s nášivkou horský vůdce. Radí nám, abychom zpět do Francie přešli kolem Brèche de la Roland, ačkoli to v tuhle chvíli v plánu nemám. Také z těch míst vidíme červenou tečku stanu Peťulky a Marbulínka. Občas je dnes pěkně větrno a chladno. Navíc je celý den skoro zataženo, jen občas si slunce najde cestu mezi mraky. Přejdeme několik skalnatějších téměř lezeckých míst. Přeskáčíme po velkých kamenech, až dojdeme k plesu (Lago de Marboré) pod sedlem na hřebeni. Odtud zamíříme sutí vpravo nahoru. To už nám zbývá jen asi 350 výškových metrů, zato jde o nejprotivnější část cesty, protože sut' velmi podkluzuje. Nahoru docházíme korytem vymletým ledovcem, z kterého dnes již zbývá jen zbytek nad plesem.

Nahoře je kolem nás mrak, který se našťestí sem tam našťestí rozptýlí, a tak uvidíme i do údolí. S Kamčou strávíme hodnou chvíli marným hledáním kešky, zatímco Marbulínka s Peťulkou se naobědvají. Uděláme si vrcholovou fotku, sníme čokoládu a zamíříme dolů. Sešoupeme se sutí k plesu, kde se ještě zastavíme, abych se mohl naobědvat. Sním si jeden ze svých dobře vyzrálých hermelínů a i holky se nakonec ještě nasvačí. Poté pokračujeme dolů. Cesta dolů je sice rychlejší, ale také není nijak pohodlná.

Když už se blížíme k chatě Góriz, dá se do mírného deště. Kolem chaty je spousta lidí i stanů. Na záchod se stojí fronta, a tak si zde jen nasadíme pláštěnky a bundy a pokračujeme v cestě ke stanům s tím, že vodu si nabereme z tůň neda-leko nich. Celou cestu ke stanům na nás přší, ač nikoli silně a déšť ustane, když dojdeme do tábora. Jdu se hned umýt, potom vyrazí i Kamča s Marbulínkem, jimž se na to opět rozprší. Při tom všem je docela zima. Kamča s Peťulkou jdou k vodě zanedlouho ještě jednou, aby se Peťulka mohla umýt, zatímco jí Kamča ohlíká, aby ji tam nepřekvapil nějaký turista.

Potom již Kamča ve stanu krájí suroviny do jídla. Mezitím jsem uvařil čaj a dám vařit vodu na těstoviny. Ale nakonec venku vaří Peťulka s Marbulínkem, zatímco Kamča je ze stanu diriguje a krájí další přísady. Když je to hotové, Katce nějak nejde zavřít vaříč. Pak to vypadá, že se to povedlo. Při jídle ale slyšíme od vaříče pořád syčení. Jdu se tedy podívat blíže a koukám, že vaříč pořád hoří. Kohoutek se navíc protáčí, a tak zatím vaříč vypnu tím, že jej odpojím od bomby. Po jídle jej rozeberu a zjistím, že na kohoutku v pumpě je stržený závit. Po složení zpět navíc teče. I tak to zkusím zapálit, ale všechn vyteklý benzín samozřejmě chytne. Hasíme to vodou, a nakonec s pomocí skály odšroubuji i pumpu z bomby, a tak se nám podaří vše uhasit. Pumpička je ale seškvařená a vaříč pro tuto akci

dovařil.

Musíme proto přehodnotit naše plány. Zítra půjdeme přes Brèche de Roland do Gavarnie, kde si Kamča koupí plynový vaříč. Stejně o jeho koupi prý uvažovala. Zahrajeme si jednou fazole a jdeme spát, zítra bude cesta náročná. A to jsme původně chtěli v horách být až do soboty.

Čtvrtek 16. srpna

Podle předpovědi mělo být dnes brilantně, a opravdu tak i je. Jen sem tam se přes den objeví mrak, který zastíní slunce, ale jinak je pěkně. K snídani Kamča připraví ve studené vodě kaši od myšky Krupičky. Je to nečekaně dobré. Pak se sbalíme a vyrazíme na cestu. Jdeme do sedla, kterým jsme sem předeveděrem přišli. Za ním začneme dohánět stádo ovcí, které pozorujeme celou cestu traverzem stoupajícím nad další sedlo. Ovce jdou také nad sedlo, aby pak sešly do něj. Tam se shoufují a neví, co si dál počít. To sedlo je totiž naprosto suché a bez vegetace. Tak si říkáme, jak jsou ty ovce hloupé. Teprve hodnou chvíli potom, když už stoupáme dál, všimne si Marbulínek, že ovce sbíhají do údolí.

Výstup k Brèche de Roland je docela náročný, jednak musíme vystoupit do 2 800 metrů, ale hlavně jdeme kamenitým terémem a musíme tedy často přelézat větší balvany či menší skalky. Kousek pod sedlem procházíme s pomocí řetězů pod vysokými skalami nad sutí, to už vypadá Peťulka hodně unaveně, a tak jdu rychleji do sedla napřed, abych se poté vrátil a pomohl jí s batohem. Sedlo Brèche de Roland je opravdu krásné, i když v něm dost profukuje. Jde vlastně o průrvu mezi vysokými strmými vápencovými skalami. Na francouzské straně se nám otevřel výhled na ledovec, nebo spíše zbytky ledovce. Tady nahoře i níže na francouzské straně na plošině je spousta lidí. S Kamčou a Marbulínkem se rozhodneme projít podle skály do dalšího sedla, za kterým je skála vypadající jako zdvižený prst. Procházíme ještě po španělské straně pěkně v závětří. I přes to, jak jsme vysoko, je dosti teplo, a tak i zde potkáváme spoustu piknikujících turistů, a to včetně malé holčičky v růžových teniskách, která si tu čte časopis. Rozhled z druhého sedla je také pěkný, jen chvíli zde postojíme a vrátíme se zpět k Peťulce, jež na nás zatím čeká u batohů.

Společně pak sejdeme prudkým srázem dolů na planinu u malého ledovce. Je vidět, že dříve byl mnohem větší. Zde se rozložíme na slunci a naobědváme se. Kolem nás se povaluje spousta dalších turistů, poletují tu kávcata (aspoň tak je zve Kamča), a také větší dravci vysoko nad námi. Kolem je rozhled na krásné hory i dolů na chatu Roland. Zvláště skály kolem Cirque du Gavarnie jsou nádherné. Vypadají jako zmačkané či shrnuté a padá z nich vysoký vodopád, který v polovině unáší vítr do boku. Teprve když už odcházíme, všimnu si na GPSce, že je poblíž keška, tak si ji jdeme ještě s Kamčou sebrat.

Sestup dolů do Gavarnie je potom velice úmorný, musíme totiž prudkým kle-

sáním kamenitým terémem sejít do dna údolí v 1400 metrech. V některých partiích musíme navíc překonat skalky, a tak jdeme velmi pomalu. Výhledy do Cirque du Gavarnie na vodopády jsou však krásné. Na jednom z nich pak úplně dole vidíme duhu. Zvlášť Peťulka je z dnešní etapy pěkně zdrchaná. Dole přejdeme po mostě říčku a dojdeme k hotelu. Kus za ním je keška, ke které se s Kamčou prodíráme nahoru houštím jenom abychom zjistili, že je hned u cesty vedoucí od hotelu nahoru.

Potom už jdeme po pěkné široké cestě dolů před Gavarnie, kde najdeme kemp. To už je asi půl deváté. V hospodě u kempu se ohlásíme, paní správcová nám ukáže místo nahoře v kopci. Postavivše stany, jdeme se dolů zaregistrovat. Dám zde při tom paní správcové svou občanku s tím, že až pojedeme pryč a zaplatíme, vezmu si ji zpět. S Marbulínkem si koupíme žetony do sprchy a jdeme se umýt. Pak si sedneme dole u hospody, která je však již zavřená. Využijeme tedy jen stolků a najíme se zde ze zásob, jen cosi studeného. Jen Peťulka už nic nejí. Po jídle se jdeme s Kamčou projít do centra, abychom zjistili, v kolik otvírá outdoorový obchod a kdy tam tedy máme vyrazit pro vaříč. Na obchodu sice nevisí cedule s otvíracími hodinami, ale vedle v restauraci nám servírka řekne, že otvírají mezi osmou a půl devátou.

Pátek 17. srpna

Ráno jsme s Kamčou a s Katkou vyrazili do centra nakoupit vaříč a navštívit poštu. Vaříč si koupí Kamča, protože žádný nemá a chtěla si ho stejně časem pořídit. Prodavače jsme se zeptali i na zítřejší autobusy do Lurd, jedou čtyři, nám se hodí nejvíce ten, který odjíždí v půl dvanácté. Nákup dokončíme asi ve tři čtvrtě na devět, přičemž pošta otvírá až v devět. Počkám tedy u infocentra, protože je tu wifi, tak se ani nenudím. Koupím si známky a Marbulínkovi pošlu pohledy. Potom jdu zpět na kukuřičnou kaši, kterou dnes uchystala Peťulka. Po jídle jsme se sbalili a vyrazili na výlet.

Protože je vedro na padnutí, nechceme to nijak přehánět. Původně jsem chtěl vyrazit na kopec nahoru nad nás, protože tam bychom mohli jít podle mapy. Nakonec však jdeme na Marbulínkův návrh dolů k infocentru, kde si na vyvěšené mapě vybereme cestu na kopec ve směru ke Gèdre. Cesta vede nejprve nahoru a poté po vrstevnici do dalšího údolí, kde končí u velkého jezera, ale tam až naše ambice nesaahají. Nafotím si mapu a jdeme. První kilometr musíme přetřpět po hlavní silnici, ale potom ji zaměníme za širokou lesní cestu, která v serpentýnách stoupá vzhůru. Cestou nijak nespěcháme, povídáme si, pojídáme maliny, kterých je tu opravdu hojně, občas koukáme na ještěrky, včelky či jen tak do údolí. V tom teple to snad ani jinak nejde. Nahoře nad serpentýnami dojdeme k pastvině, po které ještě chvíli pokračujeme, než najdeme pěkné místo na oběd.

Zastavíme se na travnaté plošince pod cestou ve stínu stromů. Padla na nás

dnes pěkně líná nálada. Sníme si oběd a pak ležíme ve stínu. Protože se chci trochu opálit, polehávám i na sluníčku, které dnes praží opravdu vydatně. Katka se po nějaké době zvedne s tím, že se chce ještě projít kousek dál, potom si nás tu opět vyzvedne. My si zatím poležíme a koukáme do údolí a na hory za ním. Katka trochu doufala, že by se dostala na konec hřebene, kde se začne cesta otáčet podle něj, ale k tomu místu se ani náhodou nepřiblížila.

Když se vrátí, vydáme se na zpáteční cestu. Cestou se zastavíme na pastvině u pramene, abychom se osvěžili. Dolů jdeme rychleji, než nahoru, i zastávek na maliny je méně. Kamča cestou dolů říká, jak vypadám drsně, jak jsem opálený a zarostlý, tak se nechám vyfotit. Opět vyjdeme po silnici nahoru do Gavarnie a jdeme do kempu.

V tom teple nejprve vlezu do řeky, která kolem protéká od Cirque de Gavarnie. Cachtá se zde víc lidí a voda v říčce je báječně studená. Potom si s Peťulkou dáme pivo, Katka kávu, Kamča s námi neposedí. Jako „pivo“ dostanu jen čtvrt litru, což je trochu málo, Peťulka jako „malé pivo“ dostane jeden a půl deci, ale jí to náramně vyhovuje. Potom už jdu vařit. Kamča se jde zrovna projít, ale brzy přijde. Vařím kari omáčku s rýží, podle reakcí ostatních se vydařila. Potom se jdu vysprchovat, ale zjistím, že jsem si doma zapomněl držák na žiletku, a tak se bohužel nemohu oholit.

Večer sedíme dole u hospody a hrajeme Carcassonne. Hraje zde hudba - bubeník, klávesista a zpěvačka. Ke hře si dám pivo, tentokrát velké. Po hře je už skoro tma, a tak už další nezačínáme, ještě jsem si uvařil další čaj a před spaním se ještě jdeme projít kus proti proudu řeky a zpět. Nebe je krásně jasné a plné hvězd. Spát jdeme asi ve čtvrt na dvanáct.

Sobota 18. srpna

Ráno se sbalíme, nasnídáme se tuším Katčiny kaše a jdeme dolů k hospodě a recepci. Katka s Peťulkou si zde dají kafičko, zatímco jdu zaplatit, myslím, že to dohromady bylo 43,60€. Potom už vyrazíme na autobus. Zase projdeme mumrajem Gavarnie a na zastávce máme ještě dost času, abych tu ještě využil místní wifi. I dnes je krásně a teplo. Dolů do Lurd jedeme asi dvě hodiny a opět jen za dvě eura. Jedeme pěkným údolím, přičemž s klesající nadmořskou výškou stoupá teplota. Na jedné desetiminutové zastávce se vydám neúspěšně hledat záchod a málem při tom vedrem padnu. V autobusu, což je mimochodem karosa, je ovzduší díky klimatizaci celkem snesitelné.

V Lurdech si jdeme nejprve sednout na nádraží, kde si zajdeme na toalety a usadivše se na lavičkách ve vestibulu, dáme si oběd ze zásob v batozích. Konečně se mi se sýrem podaří dojíst fit chleba. Jeden Polák se nás ptá, jestli nevíme, kdy jedou autobusy do Gavarnie, ale v tomto směru mu příliš nepomůžeme. V informacích se ptám po úschovně zavazadel, která však na nádraží není a pouze mne

odkáží na hotel naproti, kde prý tuto službu nabízejí. Ani to nakonec nezkusíme a i s věcmi vyrazíme do centra do informací. Zde si vezmeme mapku a vyptáme se, kde bychom našli kempy. Pán nám ukáže knížečku s mapkou, kde je jich vyznačeno hned několik. Jeden s celkem příhodnou cenou je hned vedle přímo v centru. Prý je tam však jen málo míst. Vezmeme si ještě průvodce a jdeme ven. Ve stínu stromu shodíme batohy na zem a dohodneme se, že my s Kamčou se projdeme bez batohů do zmíněného kempu a poptáme se, zda bychom se tam vešli.

Projdeme kolem kostela a blok, v němž se kemp nachází, začneme pochopitelně obcházet z opačné strany, a tak chvíli trvá, než dojdeme ke vchodu. Kemp je na dvoře, do kterého se vchází průchodem. Opravdu není moc velký, stojí tu několik stanů a hlavně karavanů. U pána, který neumí moc anglicky, zjistím, že místo tu mají, a tak jdeme pro ostatní. Zatímco oni pak staví stany, jdu vyřídit registraci. Pán mne pro ten účel předá paní, která umí anglicky lépe. Jedna noc nás všechny dohromady přijde na 24€. Ukáží mi záchod a sprchy, studená je v ceně, na teplou je nutno koupit si žeton za 1,30€. My si vystačíme se studenou, stejně je hrozné vedro.

Postavivše si stany, sbalíme se a vyrazíme do města. Nejprve se zastavíme na zmrzlinu, byť Kamča si chtěla počkat na tu pařížskou. Projdeme kolem hradu, v němž bylo později umístěno vězení, je umístěn na kopci a měl by z něj být pěkný rozhled do kraje, ale vstup stojí 5€ a to nám za to nestojí. Pomalu míříme ke Grottu, kde je katedrála a hlavně skála, kde se Bernadettě údajně zjevila panna Marie. Uličky jsou plné lidí a stánků se svatými obrázky, svíčkami, nádobkami na svatou vodu v podobě panny Marie, ale i jinými obyčejnými suvenýry. Samotná katedrála mne nijak nenadchla, není asi dost stará, aby mi přišla zajímavá, ačkoli to, že se jedná o tři katedrály či kostely umístěné v patrech nad sebou, beze sporu zajímavé je. Vypadá to však trochu jako kulisy. Pet'ulka tu nasává energii a Katka je nadšená ze všech latinských nápisů.

Po prohlídce kostelů jdeme dolů, kde je dlouhá fronta na prohlídku jeskyně, u které k údajnému zjevení došlo. Také jsou tu umístěny kohoutky, z nichž teče svatá voda. Frontu se nám stát nechce, a tak se jen posadíme opodál na sedačky. Po chvíli projdeme uličkou s železnými budkami, určenými k odkládání zapálených svíček. Přejdeme po mostě na druhý břeh řeky tekoucí sem z Gavarnie a projdeme se zpět po druhém břehu. Tady jsou rozmístěny kohoutky pramenů, které Bernadettě panna Marie ukázala. Je tu všude spousta poutníků, řada z nich je buď starých nebo nemocných, ti mají možnost se ve svaté vodě i vykoupat a dobrovolníci je zde za sebou tahají na vozících. Na přístupové cestě ke katedrále jsou cedule s otčenáši v různých jazycích, český mezi nimi však chybí.

To už je čtvrt na šest, a tak jdeme pomalu zpět. Cestou si ještě koupím jogurt a meruňky, krásně měkké a se slevou stály jen euro za kilo. Stany jsou již našťástí ve stínu zdi, a tak tu není vedro. Katka se hned po návratu pustí do vaření. Připravuje kuskus s tuňákem, uzeným sýrem a olivami, které nejsou krájené, aby si jim

Kamča mohla snadno vyhnout. Stále je vedro, a tak se hned jdu osprchovat studenou vodou, abych se trochu zchladil. K jídlu i po něm popíjíme čaj. Po chvíli trávení pak hraje Bang!. Během toho jíme čokoládu, sušené brusinky a slané buráky, máme se prostě dobře. Během druhé hry se jdu ještě jednou vysprchovat, abych to stihl před desátou hodinou, kdy sprchy do sedmi do rána zavrou.

Potom se pomalu chystáme ke spánku, jen Peťulka se chce projít ke katedrále podívat se, jak je nasvícená. Protože se již nikomu dalšímu z nás nechce, vyrazila asi v půl jedenácté sama. Vrací se až kolem půl jedné, kdy už jsem začínali být s Kamčou nervózní, zda se někde neztratila a šli jsme také zkontrolovat, jestli není přístup do kempu uzavřen. Peťulka potom říkala, že to bylo pěkné a že si to tak pěkně prošla, jen katedrálu čekala více nasvícenou. Zato u jeskyně to bylo hezké, svítily tam svíčky a bylo tam plno lidí. Není divu, teprve v noci se teplota snížila na snesitelnou hodnotu.

Neděle 19. srpna

Katka už před osmou vyrazila na mši, vybrala si latinskou od devíti. My vstaneme po osmé. K snídani vařím ovesnou kaši, dost se mi připálí, a tak i přes veškerou Kamčinu snahu zůstanou na dně kotlíku hnědé zbytky spáleniny. Katka se vrátí asi ve čtvrt na jedenáct. Sbalíme se a ve tři čtvrtě na jedenáct vyrážíme na nádraží. Zde si počkáme na vlak v 11:40 do Toulouse. Odtud pak chceme pokračovat do Carcassonne. Ve vlaku jen koukáme z okna a mně se podařilo dojíst poslední oběd ze zásob dovezených z Prahy, knackebrot s rybičkami. Zítra si už mohu nakoupit místní poživatiny.

V Toulouse zjistíme, že vlak, kterým jsme chtěli jet do Carcassonne v 13:51 má povinné místenky a je již vyprodaný. Samotná místenka navíc stojí 18€, zatímco lístek s místenkou jen 17,50€, což mi připadá poněkud absurdní. Vlak bez povinné rezervace jede až v 16:54. Najdeme si tedy park nedaleko nádraží, kam dojdeme a kde se rozložíme na trávu. Holky se naobědvají a pak si zahrajeme fazole a šestá bere. Dnes je opravdu strašné vedro. Naštěstí je v parku i kašna, kde si mohu namočit alespoň nohy. Kromě nás je již v parku pár lidí.

Po čtvrté hodině vyrážíme na nádraží. Protože v 16:54 jedou dva vlaky, chvíli nám trvá, než zjistíme, který je náš. Na sedmém nástupišti se doptáme, že je to ten do Nimes. Má potom asi deset minut zpoždění, je to jen malá lokálka, i tak najdeme místo k sezení i pro batohy. Vlak jede asi sto šedesátkou, což je rychlejší než ten dopolední. Navíc tu mají zásuvku, což ani v tom dopoledním IC neměli.

Do Carcassonne jsme dojeli před půl sedmou. Vyjdeme z nádraží a dojdeme k nedalekému stánku s informacemi. Vezmeme si mapu a zeptáme se, kde bychom našli nějaký kemp. Prý je tu jen jeden, Camp de la Cité, podle mapy a GPS k němu musíme ujít asi tři kilometry. Cestou jdeme kolem starého města, které už zvenku vypadá moc pěkně. V kempu jsme po sedmé, je velký a přijde nás všechny na

43,70€. Bohužel nám zde zítra nepohlídají batohy a musíme odejít do poledne, což je trochu brzy. Mají tu však bazén, který využijí jen co Kamče pomůžu se stavbou stanu. Bazén je sice malý a teplý, ale i tak je to bezva. Peťulka vaří nudle s lanšmitem, cibulí a sušenými rajčaty. Bylo to výborné a bylo toho hodně, a to toho chtěly Kamča s Peťulkou dát do kotlíku tolik, až by nudle přetékal ven.

Po jídle sedíme u stanů, do obchůdku snackbaru nedaleko recepcce si dojdou pro plechovku piva a Katka posléze pro láhev vína, kterou pak vypijí společně s Peťulkou. Později si zahrajeme Bang! a jdeme spát.

Pondělí 20. srpna

Ráno jsme vstali již v půl osmé tak, abychom mohli v devět vyrazit do historického města. V poledne se chceme sbalit a přejít z kempu někam do parku. Peťulka vaří k snídani pohankovo rýžovou kaši, která se v mém případě s úspěchem příliš nesetkala. Skutečně se nám podaří v devět vyrazit do města. Tentokrát nejdeme po silnici, ale podle vody, kanálu či náhonu, až pod historické město. Cestou procházíme kolem různých cvičebních pomůcek, z nichž některé si i vyzkoušíme. Cestou zvenku vypadá staré město opravdu úchvatně, celé ověňčené hradbami a věžemi. Navíc je po ránu mlha, a tak vypadá i trochu tajemně.

Vystoupáme k prvnímu ze dvou okruhů hradeb. V bráně, jíž procházíme, protéká proti nám po ulici voda z kanalizace, tak to tu trochu smrdí, což navozuje tu správnou středověkou atmosféru. Zamíříme nejprve uličkami směrem ke gotické katedrále, která opravdu vypadá úplně jako na kartičkách hry Carcassonne. Procházíme odtud dále křivolakými uličkami, které se postupně plní lidmi, zejména turisty. Obejdeme město dokola až k citadele, do níž se platí vstupné. Kromě mne se dovnitř nikomu nechce, a tak se sem odpoledne vrátím sám. Vyjdeme potom do prostoru mezi dvěma věnci hradeb a obcházíme tudy město dokola. Částečně jdeme po ochozu vnějších hradeb. Výhledy jsou odtud pěkné jak na hradby s baštami, tak na město okolo. Mezi hradbami také občas projíždí vozík s turisty, tažený mohutnými koňmi. Obejdeme město zpět ke katedrále. To už je jedenáct hodin, staré město není velké, a tak jsme je za tu dobu stihli projít v podstatě celé. Je tedy čas vyrazit zpět do kempu.

I dnes je hrozné vedro, podle předpovědi až 38°C, podle zpráv z Prahy je to tam dnes dost podobné. V kempu se sbalíme, mně se podařilo koupit si v obchůdku v rámci kempu žiletky na holení, a tak se konečně mohu oholit. Potom se jdu ještě vykoupat. Sbalení přejdeme ke snackbaru, kde si sedneme a dáme si něco malého k jídlu. Já ani Katka už ani nic v batohu k jídlu nemáme. Kamča dojedla k obědu kaši od rána, a tak si teď dala jen zmrzlinu. Při výběru ukážu prstem na nějaké místo v jídelním lístku, protože z těch francouzských názvů jídel nejsem nijak moudrý. Vyklubala se z toho pečená kachna ve fazolové omáčce a bylo to moc dobré. Katka si potom jde k počítači do recepcce přečíst mejly. Než

se vrátí, naložím se ještě na chvíli do bazénu.

Asi ve dvě hodiny odcházíme pryč z kempu. Přejdeme do parku nedaleko kamenného mostu i starého města. Zde se rozložíme a ležíme, zatímco nám Kamča čte jeden článek ze Sedmé generace. Asi ve čtyři se rozhodnu vydat do starého města do citadely, čili pevnosti. Peťulka jde se mnou, za hradbami se ode mne však oddělí a do citadely jdu sám. Marbulínek ještě poleží s tím, že se projde až bude menší vedro. Citadela je moc pěkná, se slevou pro učitele mne vstup přišel na 5,50€. Přečtu si zde něco o historii města, které zde již před naším letopočtem postavili Římané. Kolem roku 400 našeho letopočtu je začali opevňovat před barbary, z té doby zde stále stojí několik bašt. V polovině 19. století již město opustili bohatší měšťané, neboť jim za hradbami bylo těsno. Hradby zatím ztratily smysl a město začalo chátrat. Místní občané se však rozhodli, že je zrenovují, což jim trvalo 50 let. Z pevnosti je možné projít se po severních vnitřních hradbách, odkud je pěkný výhled na střechy starého města. Poté projdu městem zpět k bráně, kterou jsem přišel. Cestou se stavím u obchůdku s cukrovinkami, který se mi moc líbil. Nakoupil jsem zde karamelky a nugát, jak zde říkají měkkému tureckému medu, jako dárky.

Když se vrátím dolů k našemu ležení, je už po šesté. Marbulínek je již z procházky zpět a Peťulka se vrátila vzápětí. Kamča ani nikam nešla, i když původně se také chtěla trochu projít. Zanedlouho začne Kamča vařit těstoviny, k tomu postupně vařím dva čaje, a tak doplýváme plynovou bombu. Po jídle se jdu smočít do blízké řeky, ať v ní však ležím jak dlouho, stejně mne příliš nezchladí. Přitom i umyji nádoby. Potom již konečně přijde čas na to, abychom si zahráli Carcassonne, když už jsme v Carcassonne. Po hře se již po tmě sbalíme a vyrazíme na nádraží. Cestou se zastavuji nejprve na cestě a pak na mostě, abych si vyfotil osvětlené hradby starého města. Na nádraží jsme kolem jedenácté a zde již jen čekáme na vlak, kterým pojedeme do Paříže.

Úterý 21. srpna

Ráno před půl osmou jsme v Paříži na nádraží Austerlitz. Zajdeme si nejprve na záchod, Kamče zde zakázali vyčistit si zuby u umyvadla, a tak to musela udělat v kabině, podobně jsem se posléze zařídil i já. Došla mi pasta, a tak jsem si ji půjčil od Kamči, ale ta je slaná a vůbec mi nechutná. Přejedeme hned na Gare de l'Est, kde najdeme úschovnu. Zde nacpeme batohy do dvou boxů po 9,50€ za den. Potom venku hledáme obchod, kde bychom si nakoupili jídlo k snídani, kterou si sníme v nedalekém parku.

Nato zamíříme vzhůru k Sacre Coeur, odkud je pěkný pohled na město. Na záchodě zde Kamču zaujala uvaděčka, jež ji uvedla až do kabinky. Cestou ze Sacre Coeur nahlédneme ještě do kostela Saint-Pierre de Montmartre. Projdeme se mezi umělci po Monmartru a zamíříme dolů. Směřuji to přitom k Moulin Rouge,

cestou se občas stavíme v obchodech. Kamča chce Krtkovi koupit víno, ale odloží to až do odpoledne do nějakého normálního obchodu. Do obchodu vínem nyní tedy jen nakoukla, Katka si zde narozdíl od ní vybrala. U Moulin Rouge jsme kolem půl dvanácté, a tak se zastavíme naproti v kavárně na kávu, čaj a lehký oběd. Dám si kozí sýr na toastech a salátu, sýr byl opravdu moc dobrý.

Odtud zamíříme k Louvru, což je odtud asi dva a půl kilometru daleko. Jdeme přitom rozpáleným městem, což mne docela unavilo. U Louvru se Marbulínek na chvíli natáhne na trávu a my si posedíme na lavičce. Když se chceme vydat zpět k nádraží, zaprotestuji a prohlásím, že další tři kilometry po městě v horku se mi jít nechce. Dohodneme se tedy, že zatímco holky půjdou pěšky, svezu se metrem a sejdem se u batohů. Jdu tedy na metro, kterým se svezu na nádraží. V obchodě, kde jsme nakupovali snídaní, jsem si nyní nakoupil sýry a jídlo do autobusu. Potom počkám do půl čtvrté, kdy jdu k batohům. Holky tu byly přede mnou a Kamča na mne musela čekat, ačkoli sraz jsme měli až ve tři čtvrtě na čtyři. Prý sem pod Marbulínkovým vedením krásně trefily a i víno se Kamče s Peťulčinou pomocí podařilo vybrat.

Ještě se zastavíme na záchodě pro vodu, já s Peťulkou konečně dopijeme slivovici, kterou jsem si z Prahy vezl, a mohu si tedy do uvolněné lahve natočit vodu. Potom jdeme k autobusu, který stojí nedaleko. Uložíme si dolů batohy a usadíme se dovnitř. Dále již následuje cesta autobusem do Prahy. Kamča si ji pochopitelně užívá, byť méně než obvykle, protože jim nějak blbne klimatizace, a tak se vzadu pěkně potíme, zatímco vepředu prý lidé mrznou.

Středa 22. srpna

Ráno před půl sedmou jsme v Praze a brzy se rozjedeme do různých směrů. A to je již opravdu z naší cesty do Pyrenejí vše.